

Bô Yin Râ

**МЪДРОСТТА
НА ИОАН**

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	3
Образът на Учителя	21
Земният път на Светещия	31
Финалът	53
Заветът	67
Чистото учение	79
Утешителят	107
Заклучение	119

* *
*

ВЪВЕДЕНИЕ

**В ЗАКЛЮЧЕНИЕ ИСКАМ НАЙ-
НАСТОЯТЕЛНО ДА ВИ ПРЕПО-
РЪЧАМ ЗАВЕТА НА ИОАН, В
КОЙТО ЕДНОВРЕМЕННО СЕ
СЪДЪРЖАТ МОИСЕЙ И ПРО-
РОЦИТЕ, ЕВАНГЕЛИСТИТЕ И
АПОСТОЛИТЕ . . .**

**Писмо на Гьоте до Хердер,
20 февруари 1786 г.**

РОМОН на скрити реки, дълбок като к а м б а н е н ек, се носи непрестанно през хилядолетията и целият шум на припряното всекидневие е безсилен да заглуши този дълбок ромон за онези, които искат да го чуят.

Наистина ушите на всички причинители на този шум са почти о г л у ш а л и, затова те чуват само непосредствено заобикалящите ги пронизителни крясъци; и все пак по всяко време не са липсвали и хора, които стоят далеч от шумните пазарища и които се заслушват сред полунощната тишина в сериозните, свещени звуци, долитащи от д ъ л б и н и т е на Прабитието.

Но понякога тези малцина стават м н о з и н а и слухът им така се изостря, че дори сред неистовия кипеж на заобикалящия ги, опиянен от шума свят те долавят далечните изначални звуци п о - я с н о от пронизителния шум, който се опитва да им попречи.

Ние живеем в навечерието на такова време!

Всекидневно се увеличава броят на чувашите!

Тях не ги смущават вече прегракналите кръсъци на панаирджийските викачи, нито ревът на дивите животни, нито бесният пукот на кастанетите — с усмивка отминават те и дрънкащите звънчета по пъстрите шутовски шапки.

Те чуват само онзи е д и н с т в е н, възвишено свят камбанен ек — вслушват се само в непрекъснатия, дълбок ромон на реките на Вечността — и търсят наблизо и надалеч, в пространството и във времето, себеподобни: търсят хора, които да свидетелствуват, че и те чуват навсякъде същото дълбоко ромолене.

Най-достойните са днес уморени от съчинената мъдрост на мозъците.

Отдавна акробатиката на мисълта примамва само инфантилни старци и състарени деца.

Остроумните изводи на надутите като пауни всезнайковци могат да минат донякъде за евтина разменна монета само сред вечно вдетинената тълпа и само понякога с тази монета е все още възможно да се купи нейното благоволение, както презморският пътешественик печели благоразположение-

то на диваците с пъстри стъкълца и искрящи огърлици.

Но който е вече близо до часа на пробуждането си и на дело търси стойността на земния живот, той жадува за друго познание: жадува за вътрешно постигане на една непоклатима сигурност, която няма утре още да се превърне в несигурност — чиито основи няма да могат да бъдат рано или късно подкопани от резултатите на чужди изследвания.

По всяко време е имало хора, които са постигали такава сигурност.

Тя не се извлича, нито се измисля, и никой човешки мозък не може да я съчини!

За нейното постигане не са нужни богати външни знания!

Който и да си ти и колкото и високо да се ценят знанията ти — сигурност няма да постигнеш дотогава, докато не се научиш да игнорираш преливащото във всички багри многообразие на своето мислене! От «ходовете на мисълта» ти си си

изградил един лабиринт, в който сам си се загубил.

Ти ще можеш да намериш себе си отново само ако се върнеш към входа на този лабиринт — отново там, където мисълта ти някога е била проста като мисълта на детето!

И за хората от далечното минало не е имало друг път към мъдрост и познание. Днес още свети същата светлина, която ни удивлява в свидетелствата на древните мъдреци; ако ти обаче се скиташ в мрака на галериите на мисълта, лесно ще я отречеш, тъй като нейните лъчи не проникват там.

Всъщност древните са били през определени периоди далеч повече «господари на земята», отколкото днешните поколения, които, изпълнени с гордост от способността си да съчиняват и да измислят, сами са издигнали тъмничните зидове, преграждащи погледа им към безкрайността...

Те, хората от далечното минало, със сигурен инстинкт са умеели да отсяват и да отделят, приемайки винаги с благоговение непреходните, сигурни мъдрости,

завещани им от техните предци. Така свещеният дар е бил винаги спасяван от развалините на древните храмове и въпреки че във всеки нов олтар се е издигал нов култов образ, този образ е оставал в края на краищата прибулващ символ на в с е с ъ щ о т о Б о ж е с т в о и именно така е бил разбираан от посветените.

Но хората от отиващото си вече поколение — нагазили много по-дълбоко, отколкото са можели да предположат, в най-различни суеверия и арогантно обявили собствените си умотворения, мнения и предположения за сигурно знание — виждаха във всеки древен образ на Божеството само «истукана», виждаха в неговия култ само «суеверието» на древните, без да си дават сметка, че всеки култ към Божеството е съпроводен с дълбоко скрита м ъ д р о с т, която се разкрива истински само на духовно з р е л и т е. — —

Така и древното послание, наречено «Евангелие от Иоана», е станало за мнозина в тези неотдавна

отминали дни, както и за немалко хора на днешното време, едва ли не книга с приказки, изпълнена с поетично приповдигнати свидетелства на едно от-давна надживяно суеверие...

Освобождавайки се постепенно от страха да изследват «б и б л е й с к о т о с л о в о», смятано преди за сътворено от Д у х а Б о ж и, от гледна точка на неговото историческо, земно възникване, хората са се натъкнали в него на следи от древните езически учения; те са открили, че и чудният образ на Богочовека в древната книга съчетава в себе си някои черти на стари образи на Божественото, и така по-новите поколения — доколкото не наричат себе си «християни» — обявиха съдържанието на цялата книга за благочестива измислица.

За това може би е допринесло немалко и обстоятелството, че този древен завет е известен днес в един вариант, който съвсем недвусмислено издава «приноса» на глупаво самонадеяната дейност на многобройните му преписвачи.

Пагубна роля е изиграл и фактът, че още

в древността това «послание» е било обявено за дело на ученика, когото Учителят «е обичал», като се е правело всичко възможно то да се съгласува с постарите съобщения, разказващи в легендарна форма за земния живот на възвишения Учител, — произволно смесвайки истина и измислица.

Така хората са се отдалечили от разбирането, че тази древна книга — появила се навремето повече от едно поколение след смъртта на Учителя — е използвала наистина въпросните митове за земните странствувания на възвишения Учител, но стремежът на нейния първоначален автор не е имал нищо общо с намерението да се увеличи броят на старите свидетелства за чудеса.

Тук трябва да се поясни, че древното послание, приписвано някога от ранните му преиначители на «Иоанн», когото Учителят бе «обичал», е написано от един «зналец» за верните му последователи, отдавна вече узнали «от уста на ухо» за учението, което наистина е било «благавест» за всички, до които е достигало.

Със същата сигурност мога тук да твърдя, че онзи, които е писал някога това послание, е имал все още на свое разположение някои стари ръкописи, възпроизвеждащи точно думи, написани от ръката на самия Учител, които И о а н е взел на съхранение след смъртта на възвишения Светещ, като е разрешил на собствените си ученици да ги препишат.

Нека кажа по-нататък, че ученикът, когото Учителят бе «обичал», е д и н с т в е н измежду «апостолите» е вниквал в най-дълбоките неща, отнасящи се до мисията на неговия Учител.

И след смъртта на Учителя той събрал около себе си малцината, които от самото начало са схващали д у х о в н о това учение.

А когато и той на свой ред починал, групата на малцината верни последователи се запазила, съхранявайки едно дълбоко, тайно познание, което така и не могло да се помири с външния култ, оформил се в резултат на проповедите на другите «апостоли», от които Иоан доста скоро след смъртта на своя Учител започнал все повече да страни, колкото и л е г е н д а т а, създадена от в ъ н ш н и я к у л т, да

се старая да го покаже като тясно свързани с верните последователи на този култ.

Към приемниците на тези ученици на апостола — които обаче не бива в никой случай да се смесват с учениците на Кръстителя, носил същото име: Иехоханан — се е обръщал авторът на текста, за който ще се говори тук.

На тях съвсем не са им били нужни разказите за чудеса, изпълващи днес стигналата до потомството така жестоко изопачена книга, при все че в тези разкази има нещо, което може да хвърли светлина за по-късните поколения върху образа на Учителя.

Те са знаели за едно духовно чудо, способно да засенчи всички тези разкази за чудеса, а това духовно чудо те са познавали от собствения си живот. — —

Но колкото и да са пазели като най-свят завет учението на възвишения Учител такова, каквото е било разбрано някога от Иоан, те съвсем не са се поколебали да втъкат нишките от скрита истина,

които намирали в ученията на своето време, в завесата на храма, защитаваща мистерията на олтара от профански погледи.

Само ако се държи сметка за всичко това, може и д н е с още — въпреки всички чужди ръце, опорочили текста на първия автор — да се схване вътрешната стойност на запазилите се отделни откъси, доколкото те още в началото са били пощадени от тесногръдо-глупави поправки.

Така само може да се разбере и защо п о е т ъ т* поставя това евангелие над всички религиозни вестителства от древността, докато по-новите и з с л е д о в а т е л и напругат цялата острота на ума си, за да открият макар и е д и н само проходим донякъде път през диво обраслата градина на познанието, която те са си поставили за цел да осветлят. — —

Ако бъда все пак запитан от кое знание аз самият черпя с и г у р н о с т т а, с която застъпвам пред сегашните и бъдещите поколения изложеното в тази книга, ще трябва

---

* Гьоте. (Б. пр.)

ва преди всичко да премахна още в зародиш заблудата, че тук са приведени някакви резултати от собствени «изследвания».

Извеждащите тук към сигурност пътища са толкова тесни и стръмни, че всеки собствен багаж, пък бил той и съкровище от най-възвишени земни знания, трябва да бъде изоставен, за да не се подхлъзне кракът по тези планински пътеки. —

Има едно «знание», което единствено може със сигурност да знае за тези неща!

Тук «доказателствата» са достъпни само за ония, които от незапомнени времена упражняват този начин да се «знае», предавайки на всяко ново поколение полученото от самите тях наследство: — способността да се знае чрез себе превръщане, при което познаващият се превръща в знание, изхождащо от самия обект на познанието. —

От такова именно знание ви говоря аз.

Аз искам да ви дам сигурности

зная, че сигурността не може да се постигне иначе.

Далеч съм от желанието да ви придумвам да повярвате в това, което казвам.

Който иска да се убеди дали казаното от мен е истина, нека в себе си — в най-съкровените си дълбини — потърси потвърждение.

Той няма да загуби напразно времето си, полагайки усилия да види каквото имам да му покажа така, както съм длъжен да му го покажа...

Понякога може да изглежда, че сякаш твърде много се отдалечавам от предмета на тази книга, а едва ли ще мога да избегна и повторенията.

Нямам за цел да следвам определена система или да спазвам някакви правила.

Не обект на коментар трябва да стане тук древният завет, носещ името на «И о а ю».

Единствената ми цел е да посоча чистото учение, чието познаване авторът е имал правото да предполога у верните си последователи.

Искам също така да сложа тук край на заблудението, че древното послание било свидетелство на същото религиозно схващане, породило трите пораншни съобщения за живота на «Помазания», редом с които това послание е било поставено, след предварителна подготовка, още в далечното минало.

Върху доста пасажи ще трябва също да хвърля по-ясна светлина, отколкото би се налагало, ако те само се споменаваха мимоходом за пример или като средство за пояснение — в такъв случай те биха свършили достатъчно работа и в традиционния си вариант, и в традиционното си значение.

И така, нека възвишената мъдрост, която въпреки всички по-късни затъмнения все още сияе от древния текст, наречен «Евангелие от Иоана», стане пътеводна звезда на всички търсеци, — пътеводна звезда, озаряваща техния път към Духа! —

*

ОБРАЗЪТ НА УЧИТЕЛЯ

ПРЕВЪРНАЛ СЕ някога в Б о г за изповядващите неговото име, а за ония, които никога не са могли да схванат най-дълбокото в неговото учение, — в плячка на една чужда на земята фантазия, — възвишеният Учител, донесъл някога «благата вест», е достигнал до покъсните поколения в един образ, запазил едва съвсем бледи и далечни следи от неговите земни черти.

И все пак всеки, който иска да схване истинското учение на високия Учител, трябва да има преди всичко ясна представа за з е м н и я о б л и к на «Помазания», ако не иска да се отдаде на породени о т ф а н т а з и я т а о б р а з и, изпълващи го с опиянението от размекнати и благочестиви и л ю з и и.

Той, изреклият някога думите:

«ЗАЩО МЕ НАРИЧАШ БЛАГ?

НИКОЙ НЕ Е БЛАГ, ОСВЕН ЕДИН БОГ!»

— колко д ъ л б о к о щеше той да се възмути, ако някой от онези, които са били близо до него, би дръзнал някога да го величае като Бог или да го нарече Б о г...

И както прогони меначите и търгашите от храмовите зали на техния Бог, така щеше да изпъди «с камшик от сплетени върви» и всеки, който би посмял да му каже: «Учителю, и на т е б е един ден ще ти издигат храмове!» — — —

Той много добре е съзнавал собственото си духовно достойнство, колкото и дребен и разколебан да се е чувствувал понякога.

А и къде би могъл да се намери човек, който не прекъснато да се е изявявал само в пълното съзнание за цялата си сила и за най-високата си стойност?! —

Когато съзнанието му е просветлено във високото духовно единение с «О т ц а», когото П р а с л о в о т о разкрива из Прасветлината — с великия «Старей», който е в «началото»: Ч о в е к а н а В е ч н о с т т а в неговото изначално сътворение — , тогава словото му става «м о г ъ щ о» и той се чувствува извисен над всичко земно. — С в е т е щ и я т н а П р а с в е т л и н а т а се изявява тогава във висшата си д у х о в н а м о щ . —

Но в часовете на земна обвързаност той съвсем не се свени да разкрие дълбокия си душевен страх, а високото му прозрение заплашва сякаш да го напусне.

«ДУШАТА МИ СЕГА Е УГНЕТЕНА.
КАКВО ДА КАЖА? ОТЧЕ МОЙ, СПАСИ
СИ МЕ ОТ ТОЗИ ЧАС!»

Той съвсем не отбягва да общува с други хора дори ако те съвсем не са негови привърженици: радва се с радостните и скърби с опечалените.

Неговото съчувствие го прави закрилник на бедните и потиснатите, към които спада и самият той; но същевременно се сприятелява и с мнозина богати и знатни хора.

Той радушно приема оказаното му гостоприемство дори тогава, когато знае, че домакините едва ли вярват в неговото призвание и са го поканили само за да видят сред тях един толкова необичаен гост.

Всяка проява на добросърдечност го изпълва с най-топло разбиране;

само притворството и зако-
равялото сърце предизвикват у
него сърдити думи.

Той не натрапва учението си на никого; но
щом почувствува, че някой жадува за
него, макар и то да не му е още позна-
то, дава всичко, което слушателите му би
трябвало — както мислел той — добре да
схванат.

Не търси почести; но когато те
му се оказват, се чувства достоен
за всяка почит и когато един
духовно тесногръд човек от неговите прид-
ружители бие тревога, какво прахосничес-
тво било да се помазват с драгоценно миро
нозете на Учителя, вместо то да бъдело
продадено и с парите да се помогнело на
сиромасите в тяхната нищета, той
спокойно заявява:

**«СИРОМАСИ ВСЯКОГА ИМАТЕ
ПРИ СЕБЕ СИ, А МЕНЕ НЕ ВСЯКО-
ГА.»**

С което съвсем не иска да каже —
както твърди по-късното тълкуване, — че
вижда скорошната си смърт, а има
просто предвид, че не се връща често на
едно и също място.

Нищо човешко не му било чуждо и той познавал борбата на духовната същност на човека с трудно преодолимото щение на човешкото животно.

«ВИЕ СЪДИТЕ ПО ВЪНШНОТО, АЗ ОБАЧЕ НЕ СЪДЯ НИКОГО; ЗАЩОТО И НЕБЕСНИЯТ ОТЕЦ НЕ СЪДИ НИКОГО.»

Проникнат от своето призвание, той заявява: нека съборят «храма» — господстващото учение на първосвещениците, — той е готов «за три дни» да го «въздигне» отново.

Онези, които слушали тези думи, знаели отлично за какво говори, но запомнили добре тези му слова, за да могат после да го обвинят в оскверняване на храма.

Но той спокойно допуска да не бъде разбран, когато вижда, че никакви обяснения не биха довели до желаното от него разбиране. —

С пълното съзнание за духовното си превъзходство над хората от своето време той авторитетно казва:

«В И Е С Т Е О Т Д О Л У , А З С Ъ М
О Т Г О Р Е .

В И Е С Т Е О Т Т О З И С В Я Т , А З
О Б А Ч Е Н Е С Ъ М О Т Т О З И С В Я Т .»

Но той знаел също така по-добре от всички заобикалящи го, откъде е получил своето високо достойнство — знаел за дългогодишната вътрешна борба, извела го най-после до сигурността, с която говорел и поучавал, «не като книжниците». —

Величавата мистерия на неговата мисия била известна на малцина, но дори и тези малцина не я схващали изцяло, с изключение на онзи, когото «обичал».

Единствен той знаел и за процеса на израстване на своя Учител, както и за дълбоко обоснованото му право да поучава.

Когато след смъртта на Учителя «стадото се пръснало», този ученик събрал около се-

бе си онези, които били като него, и предал своето знание на утвърдилите се измежду тях.

Едва в едно по-късно време, отдавна станало свидетел на непрестанното разрастване на външния култ, който възникнал от унаследените древни ритуали, създавайки своя култов Бог от образа на възвишения Учител, се разпръснал малкият духовен кръг, произлязъл някога от Йоан.

Заклеймени като «еретици», те се скрили от света, а заедно с тях се скрил и образът на Учителя, който никогата през живата си не се бе представял за «месиия» и би счел като осквернително за себе си да се позовава на криещите съвсем друг смисъл пророчески думи, които по-късно, след смъртта му, били погрешно разтълкувани като «пророчеството» за неговото появяване. —

*

**ЗЕМНИЯТ ПЪТ
НА СВЕТЕЩИЯ**

МОЯ ЗАДАЧА и мой дълг е да посоча тук пътя на израстване на възвишения Учител, който — колкото и скрито за историята да е останало неговото съществуване — се превърна в един запазил се чак до наши дни символ на противоречието, породено от легендарните разкази за неговия живот и от култа, възкресил под неговото име мрачния мистицизъм на древните религиозни учения.

Тук аз ще говоря за онова, което се разкрива пред прозрения, защото само той може със сигурност да разкаже за тези отдавна вече недостъпни за външното познание неща.

Роден в галилейския град Назарет — наречен «Назорей» не просто по името на една мистична секта —, още докато бил съвсем малък, баща му го отвел заедно с майка му в Египет, където точно тогава бащиният му занаят намирал добро заплащане. От това действително събитие по-късно възникнала легендата за «бяството в Египет». —

Няколко години след това той се връща в родното си място и едва поотраснал, започва да помага в работата на баща си, научавайки се по този начин почти на игра да извършва някои елементарни ръчни операции, доколкото те изглеждали по силите му.

Така още в най-ранна възраст той става чирак на баща си, става дърводелец, което по онова време означавало, че умеел не само да строи всякакви дървени сгради, а трябвало да знае да изработва и всевъзможни по-груби домакински уреди и земеделски сечива. За придобиване дори на най-скромни външни познания нито му оставало време, нито пък отговаряло на нравите и обичаите един беден млад занаятчия да се стреми към такива неща.

Едва когато процесът на неговото духовно развитие — за който ми предстои да разкажа сега — бил отдавна вече завършен, той научава под наставничеството на някои образовани приятели, с които се сблизил тогава, изкуството да пише със знаците на майчиния си език.

А ето как протекло духовното му развитие:

От баща си той чувал само молитвите, произнасяни от всеки набожен евреин.

Всяка събота слушал обичайното тълкуване на Закона, предавано по древна традиция.

И тук също за него, който не можел още да четеписанията, повечето неща си оставали скрити.

Но още от най-ранната си младост, когато, изморен от работа, но с бодър дух, почивал, преди да заспи в скромната си постеля, той получавал тайно духовно напътствие, което криел най-грижливо дори от родителите си, но което все повече му разкривало мъдростта на Закона, схващана — както мислел той тогава — от онези, които сами можели да четат писанията.

Наистина той се издавал понякога, когато в събота или на големите празници, слушайки как по-старите членове на общината говорят по въпросите на Закона, намирал, воден от вътрешното си наставничество, правилния отговор, така че покъснатата легенда, разказваща как той, още дете, поучава книжниците в

и е р у с а л и м с к и т е х р а м о в е,
почива в основата си на действителни съ-
бития, въпреки че свещениците от Иеруса-
лим съвсем не били първите слушатели на
неговите мъдри слова.

Първата му среща с един от «С в е т е-
щ и т е н а П р а с в е т л и н а т а»,
чийто висок брат по-късно сам трябвало да
стане, тъй като по своята същ-
ност той принадлежал на тех-
ния кръг много преди да съзре със
земните си очи светлината на земното
слънце, се състояла през ранната му мла-
дост в К а п е р н а у м, където по онова
време прекарвал няколко седмици при род-
нини на баща си, изпратен да изпълни ед-
на негова поръчка.

Отначало той още не знаел кой бил чо-
векът, когото срещнал една вечер след ра-
бота при езерото, с когото после често се
виждал на същото място и който съумявал
все повече и повече да отвори сърцето му и
да просветли прозрението му в най-вът-
решната същност на Битието.

А скоро срещите от т о з и р о д з а ч е с-
т и л и и на него му изглеждало вече поч-

ги естествено да получава така поучителните напътствия на тези очевидно принадлежащи към един и същи кръг хора; само че той пазел всичко в най-голяма тайна, защото така му било наредено. Едва след години на непрекъснато задълбочаване на вътрешното му прозрение един от мъжете, които познавал вече като свои стари приятели, макар и да се прекланял почтително пред тях, му разкрил един ден, че за него е дошло вече времето да започне редовно о б у ч е н и е, без то по какъвто и да е начин да пречи на занаята му.

Било му посочено, че ц е л т а на това обучение е да го направи способен не само т о й да схваща докрай мъдростта на Закона, а да може и н а д р у г и т е да покаже същата тази мъдрост, така че многобройните търсители на душевна храна в писанията да не останат само със сухите тълкувания на к н и ж н и ц и т е, което би било равносилно да се предложи на гладния студен к а м ъ к вместо х л я б.

От този момент нататък той остава вече съзнателно под непрекъснатото духовно напътствие на онези, към които по своята същност принадлежи. Всекидневната

работа не можела да му попречи да преминава това обучение и да издържи всички налагани му от него изпитания.

А щом започвал да се препъва или пък го налягали тревожни съмнения, до рамото му винаги заставал незабелязано един от неговите Учители, за да укрепят вярата му и да пропъди света на демоните, който искал да му внуши ужас.

След дълги години на духовно обучение той стигнал накрая до такава зрелост, че паднало и последното било пред очите му и той съзрял сам себе си в своето високо призвание.

В една ясна звездна нощ, на едно скалисто възвишение недалеч от мястото, където живеел, той получил своето посвещение като Майстор на Светлото познание, като Любещ в Светлината, като Светещ между Светещите...

Сега той познал самия себе си като «Път», — познал себе си като «Истина», — познал себе си като «Жи-

в о т» от Слънцето на всички слънца, от Светлината, която просветлява Вечността. —

От този ден той започнал да говори най-недвусмислено за онова, което го осенило.

Сега вече говорел с пълното съзнание за своето п ъ л н о м о щ и е, като се стараел, използвайки древните писания, които били вече духовно разкрити за него, да посочи най-дълбокия смисъл на тези стари, мъдри слова, макар че продължавал да упражнява, както и дотогава, своя занаят.

А слушателите му били изпълнени с удивление от неговите думи и не могли да си обяснят откъде той, неукият, е получил такава знание.

Толкова нечувано се сторило на приятелите и родствениците му това преобразяване на неговото същество, че те, въпреки цялата дълбочина на неговите думи, го взели за «п о б ъ р к а н» и това го принудило да напусне родния си край.

Така той се изселил оттам, за да търси на друго място, където не го познавали, прех-

рана чрез своя занаят и да пробужда душите със своето слово. Но където и да отивал, не можел да остане задълго, защото го чували да казва неща, неизречани никога дотогава, и книжниците изгаряли от завист, че мнозина очевидно вярвали повече на него, отколкото на тях. Така той дълго време странствувал и обикалял, докато най-после се отправил отново към станалия мил на сърцето му **Капернаум**. Нали точно там се била някога състояла първата му среща с един от неговите възвишени братя, които и сега му обещавали, че ще намери там търсения мир.

Тук, в **Капернаум**, го очаквало приятелство с един заможен човек, който го приел и с въодушевление се вслушвал в думите му. В къщата на този човек той намерил и други, образовани приятели, и именно те го научили в това прибежище да чете и пише с писмените знаци на своя език.

Почитта, на която се радвал сред уважаваните граждани, го правела все по-известен в околността.

Тъй като народът по онова време вярвал, че един такъв мъдрец трябва да владее и някои тайни изкуства, чрез които да може да лекува всяка болест, непрекъснато в къщата на видния човек идвал ту един, ту друг с молба да бъде излекуван от мъдрия Рави.

Отначало Учителят се противопоставял на тези искания и отпращал болните при лечителите.

Обаче напливът се увеличавал и той, обзет от състрадание, започнал да излиза при болните, за да ги утеши. Но станало така, че много от онези, до които се докосвал, скоро след това се почувствували изцелени, и отначало Учителят просто не знаел какво да мисли за тия неща.

Но не можел вече да не изпълнява молбите на болните, които не искали от него нищо друго, освен да се докосне до тях.

От далечни места дори започнали да водят при него болни и вярата в неговата «чудотворна сила» все повече укрепвала. А щом някой се обявявал за излекуван, Учителят винаги подчертавал, че само неговата собствена вяра му е помогнала.

Освен това той най-строго им забранявал да разказват на други за своето изцеление, тъй като чувствувал, че няма да може да се справи с такъв наплив. Но с течение на времето разбрал, че в него има някаква лечебна сила и че вярата на излекуваните не е единствената причина за тяхното оздравяване.

Наистина той не можел да лекува всяка болест; и все пак броят на излекуваните растял с дни.

Той употребявал голяма част от деня си, за да положи ръка върху всички, които чакали да бъдат излекувани.

А до късна нощ го заобикаляли хора, които слушали жадно неговото ново тълкуване на Закона, и именно сред тях той намерил първите, които му се сторили подходящи да станат негови избрани ученици.

И единствено на тях се опитвал да разкрие откъде самият той е почерпил мъдростта си.

Той отдавна вече си давал сметка, че едва ли ще може да продължи да упражнява своя з а н а я т.

Но тъй като знаел, че винаги ще има всичко необходимо в излишък, ако — верен на д у х о в н и я закон — предостави на своя «О т е ц» грижата да го храни и облича, той не се измъчвал от тревоги и по-молил накрая своя гостоприемен домакин да го пусне да си отиде, за да поучава и на други места.

Някогашните неприятели отдавна вече не му изглеждали опасни.

Но първите ученици, които той намерил в К а п е р н а у м, не искали да го оставят и тръгнали след него.

Всеки от тях възприемал по своему онова, което Учителят имал да им даде.

На някои места заради славата си на л е ч и т е л той бил п р и е м а н р а д о с т н о заедно със своите ученици, докато другаде бил н а й - б е з ц е р е м о н н о п р о г о н в а н, а за хората от р о д н и я с и г р а д той си останал

онзи самомнителен «глупец», за какъвто те го вземали от самото начало.

Народът обаче нарекъл «чудотворна» способността му да лекува — доколкото лекувал с успех, — и не го разбирал, когато винаги в такива случаи подчертавал, че само собствената вяра на болния и преливащата от тялото на лечителя сила творят тези «чудеса».

На древните учения на своя народ той давал такава тълкуване, което ги правело валидни и пред едно по-висше познание, и само там, където виждал, че безплодният, дребнав формализъм потиска вяращите или че мрачният племенен Бог на древността иска своите жертви, той изричал думите:

«НА ДРЕВНИТЕ ИМ БЕ КАЗАНО. . .

АЗ ПЪК ВИ КАЗВАМ. . .!»

След близо една година такива странствования из Галилея, лекувайки и поучавайки с променлив успех, той сметнал, че

само в И е р у с а л и м словото му ще може да срещне подходящ отзвук. Препоръчан вече най-горещо от приятелите си от К а п е р н а у м на техните приятели в Свещения град, той се присъединил заедно със своите ученици към поклонниците, запътили се по случай юдейската П а с х а към И е р у с а л и м .

Знатните му приятели го посрещнали гостоприемно; но още първото му публично появяване му навлякло омразата на п ъ р в о с в е щ е н и ц и т е .

Затова той скоро напуснал града, но не се върнал обратно в Галилея, а останал близо до него, често отивайки за късо време там, ала започнал постепенно да избягва този град, след като взело да му става все по-ясно, че знатните му приятели едва ли биха могли да го защитят, ако попаднел в ръцете на п ъ р в о с в е щ е н и ц и т е , към които отправял такива остри нападки в проповедите си.

Той лекувал и поучавал, където и да се намирал, както правел някога това в Галилея.

Така по необходимост се превръщал в н а д е ж д а за все по-широки кръгове, особено сред бедните и онеправданите, които ненавиждали потискащото ги духовенство повече и от чуждите поробители. Така у целия народ все повече се засилвала вярата, че той е обещаният им в древните писания М е с и я, който трябвало да освободи бедняците от робията на първосвещениците и на римляните.

Онези от вечно неспокойната тълпа на Свещения град, които мислели така, успели да научат, че малко преди Пасха Учителят пак ще дойде в И е р у с а л и м, и се подготвили веднага щом влезе в града, да го провъзгласят за ц а р, тъй като смятали, че властта на първосвещениците се крепи само на римските кохорти и поради тесногърдието си не могли да разберат могъществото на Р и м.

И когато Учителят дошъл, те с голямо ликуване излезли да го посрещнат пред градските порти — мъже, жени и деца, — и техните първенци поискали от него да ги поведе срещу потисниците.

Дълбоко развълнуван от всичко видяно, тук той бил напуснат от сигурността на вътрешната си способност да преценява

и както Моисей според преданието се усъмнил дали не може все пак да сътвори вода за народа си, така и той повярвал, макар и за миг, че предлаганата му власт би могла да стане опора на неговата мисия.

Твърде скоро той осъзнал своята грешка и едва влязъл в града, се скрил от възбудената тълпа, търсейки убежище в къщата на един от знатните си приятели, докато римските стражи разпръсвали насъбралото се множество.

Обаче последиците от неговата моментна слабост не можели вече да бъдат избегнати нито в духовната, нито в земната сфера.

Отдавна вече служителите на храма го мразели заради горчивите му упреци, а изпитвали и страх от него поради големия му авторитет сред народа, и ето че сега той сам им давал повод да го обвинят пред римските власти в опълчване срещу тяхното господство: като подстрекател на народа, който искал той да стане негов цар.

Римските власти били наистина свикнали с вълненията сред този народ и сигурно биха предпочели да отминат и това без особено внимание; но при така формулираното обвинение вече не можели да се откажат да задържат оклеветения.

Притежаващият богат житейски опит римски прокуратор, който ясно виждал с какви подбуди го използват в случая, се почувствувал засегнат в своята гордост и търсел някакъв начин да се измъкне от задължението си да произнесе присъда.

Ето защо възложил разпита на онези, които били отправили обвинението.

Той не подозирал колко доволни били те от възможността да осъдят така омразния им човек, изтъквайки уж най-сериозни основания, и по с в о я закон.

Учителят бил изрекъл достатъчно думи, за които преди те не се осмелявали да го накажат и които можели сега да го представят както заслужаващ с м ъ р т н а присъда. Освен това нали той бил «осквернил х р а м а»: какво повече можело да се иска! Но тъй като при римската власт те н я м а л и п р а в о д а п р и-

в е ж д а т в и з п ъ л н е н и е с м ъ р т -
н и т е н а к а з а н и я , д о с т а т ъ ч н о б и л о д а п о д -
ч е р т а я т н а с т о я т е л н о , ч е т о й п о д в е ж д а л
н а р о д а и и с к а л д а б ъ д е п р о в ъ з г л а с е н з а
ц а р , з а д а п р и н у д я т р и м с к и т е с ъ -
д е б н и о р г а н и д а и з п ъ л н я т в м е с т о
т я х р о д е н а т а o т т я х н а т а o м р а з а п р и с ъ д а .

В резултат така мразеният от тях Учител
умрял на римския кръст, след като вече
бил изтезаван почти до смърт от римски
наемници от цял свят и от еврейски служи-
тели на храма.

Но тъкмо тук, когато земното му дело из-
глеждаше вече завършено, Учителят из-
вършва онзи най-велик а к т н а Л ю -
б о в , к о й т о з а в с и ч к и в р е м е н а г о и з в и с я в а
o т в ъ д р а м к и т е н а в с я к о ч о в е ш к о в е л и ч и е ,
н а д в с и ч к и д у х о в н о п р о з р е л и , к а т о н а й -
в е л и к и я и з м е ж д у в с и ч к и
л ю б е щ и , р о д е н и н я к о г а н а з е м я т а — а
и с л е д н е г о н я м а д а д о й д е н и к о й , к о й т о д а
б ъ д е р а в е н н е м у п o с и л а т a н a Л ю б о в т a . . .

В този свой последен час той успява да
свърже в а б с о л ю т н о e д и н с т в о
н a п р е ж и в я в а н e т o ч о в e ш -

кото животно в себе си с могъществото на духовния Човек, така че му се удава да възлюби като самия себе си унищожителите на своя земен живот, и то в момента, когато го убивали.

Невидимата Земя, която носи в себе си това земно кълбо както яйцето носи жълтъка, бе изтръгната в оня трижди свещен час за всички времена от властта на «Княза на този свят» — на невидимия, но само себе си съзнаващ, неосъзнат в Духа, тленен властелин, който изживява себе си в лишения от любов мрак на материята и иска всичко да въвлече в сферата на своето изживяване...

Както самият той е бил превъзмогнат в онзи час, така и всяка власт на тъмнината може вече да бъде превъзмогната на тази земя от онези, които знаят за това могъщество на човека и са с «добра воля» — с воля, подчинена на Любовта.

Ако земното човечество само знаеше за своето могъщество — то щеше наистина

да е преобразило вече от почти две хилядолетия лицето на земята, и хората, принудени днес да търпят земните неволи, щяха да се радват на едно земно състояние, което би им се сторило като небесно блаженство. —

Наистина тази земя не може никогата да стане «Райска градина»; но онова, което може все пак да се преобрази, е толкова много, че далечните ни правнуци ще бъдат сигурно по същия начин ужасени, когато открият следите от днешните отношения между хората — както всеки днешен човек бива обзет от ужас, когато се отворят гробовете на онези наши животинско-човешки предци, които са изсмуквали мозъка от черепите и от костите на своите неприятели.

Чак когато това човечество осъзнае каква е способно, щом, изхождайки от силата на Любовта, се опита да промени лицето на тази земя, едва тогава то ще пожъне плодовете на акта на Любов, осъществен някога на Голгота. —

*

ФИНАЛЪТ

НАЙ-ВЕЛИКОТО дело, извършено някога от един човек на земята — освобождаването на съдбата на земния човек от космично обвързване, — е било осъществено чрез кръстната смърт на Голгота! —

Нека разкажем сега какво е станало след земната смърт на Учителя, тъй като тук истината неизбежно е претърпяла още в най-ранно време благочестиво-фантастични преиначавания, скрили истинските събития от всички по-късни времена. —

Наистина благочестивата легенда носи в себе си ядката на истината и този, който може да я схване под нейната обвивка, няма да остане излъган.

Наистина Светещият е «възкръснал» от земния си гроб; само че при това «възкресение» земното му тяло не е могло да бъде вече носител на неговата същност.

Наистина Светещият и днес още е при тази Земя, видим за своите действащи в земно тяло братя в един духовен ор-

г а н и з ъ м, отговарящ напълно на земния му образ, в който са го познавали някога неговите ученици. — Но всичко това не може, разбира се, да попречи з е м н и т е с ъ б и т и я след смъртта на Учителя да запазят важността си за потомството.

Затова нека опиша сега какво се разкрива пред духовния поглед на зрящия, още повече че с ъ р ц е в и н а т а на благочестивата вяра, ощастливявала хората в течение на столетия, в наши дни не се нуждае вече от обвивката, дори т ъ к м о т а з и обвивка я поставя в опасност да не бъде р а з б р а н а от онези, които я търсят. —

Ето какво всъщност е станало.

Знатните приятели на Учителя положили веднага след смъртта му всички усилия да получат чрез римския прокуратор неговото т я л о, след като всичките им дотогавашни опити да му спестят пътя към Голгота останали напразни.

А прокураторът — и без това добре настроен към приятелите на Учителя и изпълнен с презрение към духовенството, успяло

да го застави да изпрати на смърт човек, в чието лице той не виждал никаква опасност за империята — с най-голяма готовност предал на тези хора техния покойник, след като не можал, въпреки най-доброто си желание, да им го върне преди това жив.

Но когато свещениците чули за това, те — сигурни, че прокураторът няма да им обърне внимание — се втурнали при началника на градската стража и издействували да им бъдат дадени войници, които да пазят гроба; защото много се страхували, че в противен случай последователите на покойника ще се съберат да го оплакват на гроба му и ще обърнат яростта си накрая срещу свещениците. И така гробът получил римска охрана, имаща за задача да предотврати каквото и да било събиране на хора около него.

Но по онова време — скрити някъде наблизо в юдейската планина — още живеели възвишените братя на Учителя — които го били някога обучавали и

у с ъ в ъ р ш е н с т в у в а л и д о н е г о в о -
т о п р о с и я в а н е к а т о е д и н о т с в о и т е .
П о в р е м е н а з е м н а т а с и д е й н о с т в ъ з в и ш е -
н и я т У ч и т е л ч е с т о с е с р е щ а л с т я х н а с а м е ,
ч е с т о п њ п о с е щ а в а л в м е с т а т а н а т я х н о т о
у с а м о т е н и е .

Т е з н а е л и к а к в о г о е с п о л е т я л о , н о н е м о -
ж е л и д а г о с п а с я т ; з а щ о т о н е г о в а т а д у х о в -
н а в и н а : ч е т о й — м а к а р и с а м о з а м и г —
б е п о и с к а л д а п о с т а в и в с в о я у с л у г а в њ н ш -
н а т а з е м н а в л а с т , б е о т к њ с н а л а с њ д б а т а м у
о т о н о в а в и с ш е д у х о в н о р њ к о в о д с т в о , п о д
к о е т о т я с е е н а м и р а л а и к о е т о б е в о д и л о
н я к о г а и н е г о , п р е д и т о й д а с е б е о с т а -
в и л п р и в л и з а н е т о с и в И е р у с а л и м д а б њ д е
з а к р а т к о в р е м е п о д в е д е н о т н а с т о й ч и в и т е
м о л б и н а о н е з и , к о и т о в и ж д а л и в н е г о с в о й
с п а с и т е л о т в њ н ш н о т о п о т и с н и ч е с т в о .

П р е о б р а з я в а н е т о н а з а к о н и т е в н е в и -
д и м а т а З е м я , к о е т о т о й с а м и я т
о с њ щ е с т в и л ч р е з с в о я а к т н а Л ю б о в
н а Г о л г о т а , щ я л о д а м у с п е с т и с њ d -
б о в н и я к р а й , а к о н я к о й д р у г г о б е ш е
о с њ щ е с т в и л п р е д и н е г о .

Н о т њ к а т о т а з и п р о м я н а е м о ж е л а д а с е
о с њ щ е с т в и е д в а в п о с л е д н и я м у ч а с и м е н н о
о т н е г о , н е г о в и т е в њ з в и ш е н и б р а т я б и -

ли принудени, изпълнени с болка и все пак
ликуващи вътрешно в очакване на негова-
та победа, да го оставят да извърви стра-
далческия си път. — —

Те знаели, че е положен в гроб, а са-
мият той бил жив и близък за тях в
духовното си тяло.

Така те направили каквото трябвало да се
направи, напълно с неговото съг-
ласие и по неговата воля,
за да не се създаде глупав култ около
земните му останки.

Между тях имало един, който владеел из-
куството при най-обикновен разговор да
приспива в магически сън събеседниците
си.

Той отишъл пръв при стражите на гроба и
понеже бил облечен като римски големец,
стражите отговаряли почтително на него-
вите въпроси, докато езиците им надебеле-
ли и те потънали накрая в дълбок
хипнотичен сън.

Сега дошло време той да извика и останал-
ите си братя, които чакали недалеч от
там.

Не без известно усилие те отворили гроба и внимателно извадили тялото. Положили го, както било завито, върху две дълги парчета плат, които носели със себе си, подлагайки едното под него и опирайки торса му на другото.

Те веднага понесли в светлата лунна нощ скъпия нелек товар и с много усилия го изкачили в планината, до един скалист овраг, предварително избран за тази цел, — където предния ден била издигната клада; тук ги очаквали още двама от възвишените братя.

Тези братя били знатни мъже от чужд произход — дошли някога далеч от изток, — и по обичая на своя народ те изгорили скъпите останки на това място, където нямало опасност да бъдат смущавани от никого. А и сиянието на луната поглъщало всеки отблясък на пламъците, още повече че надлъж и шир в тази пустош не живеел никой, така че нямало кой да обърне внимание на огъня, дори той да не бил достатъчно скрит в оврага.

А когато в утринното зарево огънят угаснал, високите братя грижливо събрали

всичко, което било останало от тялото, видели го в кърпи и го отнесли чак до река **И о р д а н**, за да предадат там последните останки от земната дреха на Учителя на водите на тази река, както изисквал обичаят на техния народ.

След завръщането си те останали още дълго време на своето скрито място в планината, навестявайки от време на време учениците на възвишения **Учител**, които след отделянето му от видимия свят останали **д у х о в н о** свързани с него.

Дванадесет луни по-късно те напуснали **з а в и н а г и** земите на Палестина, отивайки на **и з т о к**: в родната си страна — недалеч от най-високата планина на света...

Те били **в с ъ щ н о с т** онези «влъхви» от **Изтока** — онези **с в е т и ц а р е и ц а р с т в е н и с в е щ е н и ц и**, — които «видели» някога «далеч на изток» «звездата» на младия дърводелец от Галилея и дошли да го напътствуват, докато не станал в състояние сам да схване своята мисия, макар и да не са коленичили, както иска да ни внуши по-късното предание, пред люлката на **м л а д е н е ц а**, за да му поднесат своите дарове. —

Преданието само разказва по своему онова, което малцината най-приблизени до Учителя били научили от самия него, доверявайки го по-късно в дълбока тайна на дошлите при тях за поучение.

Разказът следва наистина един древен, далечен образец, но е запазил все пак чертите на истината; защото макар и възвишените братя, наблюдавали някога отблизо публичните изяви на своя нов брат, да били седем на брой, само трима от тях са били всъщност негови учители — а трима Светещи са нужни всякога, когато е необходимо да се изкове нова брънка от златната верига, която още от първите дни на това човечество трябва винаги да се самообновява във всяко ново човешко поколение. —

Авторът на древното вестителство, наречено «Евангелие от Иоана», е знаел за всички тези неща и е говорил на хора, които тайно били научили много от тях.

Така че неговото послание предполага познаването на възвишеното учение на Учителя и ако това учение

проблясва за знаещия от немалко думи, то си оставало достатъчно скрито за непосветените.

А духовният закон е изисквал по онова време скритост.

Но и в действието на Духа има временна на отлив и времена на прилив: — времена на скритост и на откровение.

Така днес е възможно да се говори там, където преди е трябвало да се мълчи.

Но и днес няма никаква опасност не призвани да се доближат до тихия Храм на скритата Божественост.

Да намерят пътя, извеждащ към този Храм, ще съумеят винаги само онези избраници, които търсят, водени от най-чисти пориви на сърцето, докато получат жадуваното водачество в собственото си «Аз».

Съкровени тайни ще се разкрият пред тях; но каквото и да се разкрие пред човечеството в течение на хилядолетията, то

винаги ще сочи в далечината към все по-дълбоки тайни и Божеството никога няма да предостави себе си на земния човек като предмет на неговото логическо схващане. —

Само със символи и притчи може да се говори за крайната истина!

А за този, който не търси вече тази истина навън; който е разбрал, че тя може да стане достъпна «лице в лице» за хората само в най-съкровената им вътрешна същност, за него символът и притчата сочат пътя и начина за проникване в тази негова същност.

Там пред него може, ако е призван, да се разкрият още много неща, които аз съм принуден да премълча тук, а с това и пред всяко човешко ухо: — било защото човешкото слово не може да обхване широтата на онова, което би се опитало да изкаже в случая, или пък защото такова знание няма да бъде от полза за никого, ако той не го постигне от вътре, където то е единствено достъпно за него. —

Онова, което имам да кажа, е строго очер-
тано за мен.

Аз мога да се старая да изкажа само оно-
ва, което ми е в ъ з л о ж е н о да изка-
жа, за да може Светлината отново да
проникне в мрака.

В тези дни навсякъде има м н о г о хора,
жадуващи за Светлина — м н о г о по-
вече, отколкото когато и
да било преди, — а и днес написа-
ното слово, което единствено може да
стигне със сигурност до тях, отдавна вече
не е изложено на опасността да бъде изме-
нено и с това ф а л ш и ф и ц и р а н о
при преписване.

Блажени са те, ако словото ми достиг-
не до с ъ р ц а т а им и ги изтригне от
м р а к а, за да поемат п ъ т я, създаден
от висшата Л ю б о в, пътя, който ги
води към в ъ т р е ш н о В ъ з к р е с е -
н и е! —

*

ЗАВЕТЪТ

ДА СЕ ВЪЗСТАНОВИ първоначалният вид на този древен завет е невъзможно дори за духовно израция, пред което, при духовното съзерцание на неговия изначален смисъл, се разкрива по-скоро първичното съдържание, и то съвсем не чрез думите на онзи древен език, на който е бил написан оригиналът. — Духовното съзерцание, достижимо само при будни, — едва ли не свръхбудни сетива, изисква от съзерцаващия, който е все още обвързан със законите на тази земя чрез своята земна форма на проявление, такива неимоверно големи усилия, просто за да запази на гласата си към съзерцаваното, че стойността на резултата далеч не би могла да се сравни с изразходваните сили, необходими за постигането на този резултат, ако някой би пожелал да възпроизведе без празноти първоначалния смисъл на целия оригинален ръкопис. Малцината познаващи единствено от опит такова съзерцание — а то е възможно само за действащите още в земна дреха тук на тази земя «Светещи на Праксветлината», — знаят за

дългогодишното изразходване на сили, което е необходимо условие, за да съзрат в яснотата на собственото си преживяване, какво е носил в себе си даден човешки дух от древността, когато е полагал усилия да придаде форма на своята творба.

Това вътрешно съзерцавано преживяване трябва след това да намери нова изразна форма чрез думите на съзерцаващия, за да може той да посочи по своя собствен начин на словесно изразяване истинския смисъл, вложен от първия му създател, в словесна форма, която да е достъпна за неговите съвременници, дори ако при това съвсем не се откаже да се възползва и от ония думи, които вижда запазени в отделни текстове все още в тяхната първоначална форма.

Хората, които считат «словото на Писанието» за «божествено», ще видят в това само едно кощунствено «фалшифициране на Писанието», а пък онези, които и без друго знаят, въз основа на собствени изследвания, как в действителност стои въпросът за «божествеността» на древния,

грубо изопачен текст, въпреки това ще сметнат в най-добрия случай за блънуване едно ново възпроизвеждане, което, без да посочва външни «доказателства» на своите открития, би се обявило за резултат на духовно съзерцание. —

И все пак в тази книга се налага да възпроизведа — макар и само откъслечно — някои неща от древния текст, и аз ще ги възпроизведа такива, каквито те по смисъл се разкриват пред духовно съзерцаващия. Далеч съм обаче от всяко намерение да засягам благочестивата вяра, която ощастливява простодушно вярващия и която — ако той заслужава това — може и в най-причудливата форма да го доведе до истината.

Също така далеч съм и от глупавата мисъл да препоръчам даденото от мен в тази книга на вниманието на научните изследвания, макар и да имам достатъчно вътрешни основания да заявя тук, че без съмнение немалко древни ръкописи очакват своите откриватели, а веднъж открити, те ще докажат и външно истинността на възпроизведените от мен текстове...

Нека първо покажа тук как безскрупулно са се разпорждали онези първи ревностни привърженици на новия култ, в чиито ръце някога е попаднало древното послание, с неговия текст.

Неизвестният автор на този завет бе някога написал — по смисъл — следното:

«В НАЧАЛОТО Е С Л О В О Т О, И С Л О В О Т О Е В Б О Г А, И Б О Г Е С Л О В О Т О.

ВСИЧКО СЪЩЕСТВУВА САМО В НЕГО, И ВЪН ОТ НЕГО НЕ СЪЩЕСТВУВА НИЩО: И НАЙ-НЕЗНАЧИТЕЛНОТО ДОРИ. В НЕГО ВСИЧКО ИМА ЖИВОТ, И НЕГОВИЯТ ЖИВОТ Е СВЕТЛИНАТА НА ЧОВЕЦИТЕ.

СВЕТЛИНАТА СВЕТИ В ТЪМНИНАТА, И ТЪМНИНАТА НЕ МОЖЕ ДА Я УГАСИ.

СВЕТЛИНАТА Е В СВЕТА, И СВЕТЪТ Е ОТ НЕЯ СТАНАЛ; НО СВЕТЪТ НЕ Я ПОЗНАВА.

ТЯ Е В СВОИТЕ СИ, НО СВОИТЕ НЕ Я ПРИЕМАТ.

А НА ВСИЧКИ, КОИТО Я ПРИЕМАТ, ТЯ ДАВА СИЛАТА ДА СТАНАТ ЧАДА БОЖИИ: ЗАЧЕНАТИ НЕ ОТ КРЪВ, НИТО ОТ ПОХОТ ЖЕНСКА, НИТО ОТ ПОХОТ МЪЖКА, А ОТ БОГА ЗАЧЕНАТИ, ОТ ПЪЛНОТАТА НА БЛАГОДАТТА И ИСТИНАТА.»

Първоначално целостта на този текст не била нарушавана от никакво прекъсване, като авторът имал единственото намерение чрез тези думи, намиращи се в най-тясна връзка с разпространеното по онова време учение за «Л о г о с а», да даде на верните си последователи, към които бил отправен неговият завет, едно ясно указание в какъв смисъл е очаквал да се разберат понататъшните му думи.

И ч а к т о г а в а той започнал да излага своето тълкуване на заетия от старозаветните книги разказ за К р ъ с т и т е л я, тъй като не само се чувствувал противопоставен на учени-

ците на Кръстителя, все още срещани по онова време, но и държал да покаже на своите, че спасението не може да се постигне нито чрез строгия аскетизъм, проповядван някога от Кръстителя като пратеник на една мистична секта, нито чрез кръщаването с вода в новия култ, нарекъл се на името на възвишения Учител.

А наред с това искал да се противопостави и на заблудата, че възвишеният Учител бил — както твърдяло по-старото предание — най-напред ученик на Кръстителя, преди сам да започне да поучава.

И той разказал как учениците на Кръстителя напускат учителя си, след като Кръстителят бил принуден да признае, че докато той кръщава с вода, Иехошуа умее да кръщава с Дух.

Ето какво гласели — по своя смисъл — първоначалните думи:

**«ИМАШЕ ЕДИН ЧОВЕК, ИМЕТО МУ
БЕ ИЕХОХАНАН.**

И ТОВА СТАНА ВЪВ ВИТАНИЯ, ОТ-
ВЪД ИОРДАН, КЪДЕТО ИЕХОХАНАН
КРЪЩАВАШЕ.

ИЕХОХАНАН КАЗВАШЕ:

А З КРЪЩАВАМ С В О Д А; НО ПОС-
РЕД ВАС СТОИ ЕДИН, И ВИЕ ГО НЕ
ПОЗНАВАТЕ: Т О Й ЩЕ К Р Ъ Щ А -
В А С Д У Х!

НЕДОСТОЕН СЕ ЧУВСТВУВАМ ДОРИ
РЕМЪЦИТЕ НА САНДАЛИТЕ МУ ДА
РАЗВЪРЖА.

А ДРУГ ЕДИН ДЕН ИЕХОХАНАН
СТОЕШЕ ТАМ С ДВАМА ОТ УЧЕНИ-
ЦИТЕ СИ.

И КАТО ВИДЯ ДА МИНАВА И Е Х О -
Ш У А, РЕЧЕ:

Т О Й Е Т О В А!

АЗ САМИЯТ НЕ ГО ПОЗНАВАХ; НО
ОНЗИ, КОЙТО МИ ВЪЗЛОЖИ ДА
КРЪЩАВАМ С ВОДА, МИ КАЗА:

ЩОМ ВИДИШ, ЧЕ НАД НЯКОГО СЛИ-
ЗА Д У Х И О С Т А В А В НЕГО:

ТОЙ Е ОНЗИ, КОЙТО ЩЕ ДОЙДЕ С
ДУХ ДА КРЪЩА В А.

И ИЕХОХАНАН ЗАСВИДЕТЕЛСТВУВА
И РЕЧЕ:

ВИДЯХ ДУХ ДА СЕ СПУСКА НАД НЕ-
ГО, КАКТО КАЦА ГЪЛЪБ, И ДУХЪТ
ОСТАНА В НЕГО.

И ДВАМАТА УЧЕНИЦИ ГО ЧУХА ДА
КАЗВА ТОВА И ТРЪГНАХА СЛЕД
ИЕХОШУА.»

Ако някой преводач разполагаше днес с
о р и г и н а л н и я т е к с т, той може
би щеше да възпроизведе изреченията под
друга ф о р м а, но не би могъл да открие
друг с м и с ъ л в тях.

Авторът на това древно послание с ъ в-
с е м не се е стремял формата на неговия
разказ да се покрива със съобщенията, ко-
ито са се опитвали да го представят като
потвърждение на това, че в лицето на Учи-
теля Кръстителят бил познал и възвестил
«М е с и я т а». Тук липсват и много дру-
ги неща, намиращи се днес на същото мяс-
то в стигналия до нас вариант на текста.

А л и п с в а щ о т о т у к б и л о д о б а -
в е н о в с т и г н а л и я д о н а ш и д н и т е к с т о т
с ъ щ и т е м о з ъ ц и , к о и т о т а к а п р е о б р а з и -
л и п ъ р в о н а ч а л н и я т е к с т , ч е з а К р ъ с т и т е л я
с е с п о м е н а в а о щ е в п ъ р в и т е д у м и , д а в а щ и ,
т а к а д а с е к а ж е , т о н н а ц ъ л о т о п о с л а -
н и е .

Ч р е з н а й - р а з л и ч н и п р о м е н и т е с е с т а р а е л и
д а у е д н а к в я т п ъ р в о н а ч а л н и я т е к с т с п о -
р а н н и т е , с т а н а л и с в е щ е н и з а т я х с ъ о б щ е -
н и я .

О н о в а , к о е т о в н а ч а л о т о н а н о в и я к у л т с е
н а р и ч а л о « п р е п и с » , б и л о в с ъ ш н о с т п а -
р а ф р а з а и в с е к и н о в п р е п и с в а ч н е
в и ж д а л н и щ о л о ш о и н е к о р е к т н о в о п и т и -
т е с и т а к а д а и з м е н и т е к с т а , ч е д а г о п р е -
в ъ р н е в о п о р а н а с о б с т в е н и -
т е с и р е л и г и о з н и п р е д с т а -
в и .

П о т а к ъ в н а ч и н т е к с т ъ т н а ц е л и я з а в е т
б и л м н о г о к р а т н о п о д л а г а н н а и з м е н е н и я ,
п р е д и д а в ъ з н и к н е о н з и т е к с т , к о и т о
л е ж и д н е с в о с н о в а т а н а в с и ч к и с т и г н а л и
д о н а с в а р и а н т и . М о ж е д а с е с ъ ж а л я -
в а , ч е о р и г и н а л ъ т н е с е е с ъ х р а -
н и л ; н о н и к о й н е б и в а — п о д т и к в а н o t
с в о и т е ж е л а н и я — д а с е o n i t
ц е н a d a z a n a z i s t i g n a l o t o d o n a s v

този му вид, тъй като трябва да е наясно, че измененията и добавките са много повече от запазените думи, останали верни на оригинала. — —

Само който приеме вътрешно учението, което Учителят е дал някога на верните си последователи и което било още живо в малкия кръг, за който бил предназначен първоначалният текст, — само той може с пълна сигурност да почувствува кое носи още печата на оригинала и кое е благочестива фалшификация.

Докато не бъдат открити някои запазени древни ръкописи, стоящи по-близо до оригинала от стигналия до нас текст, това ще си остане единственият път за постигане на яснота по тези неща.

*

ЧИСТОТО УЧЕНИЕ

ЧИСТОТО УЧЕНИЕ на възвишения
Учител, което той запазвал с а м о
з а в е р н и т е с и ученици, отива
много по-далеч от напътствията от
е т и ч е с к о естество, изказвани пред
в с и ч к и н е г о в и с л у ш а т е л и,
както и от ученията, взети по-късно от пи-
санията на «езическите» мъдреци, за да
бъдат поставени в устата на високия Учи-
тел. —

Това чисто учение не е било плод на него-
вата м и с ъ л и не в благочестивото опи-
яние на е к с т а з а бе стигнал той до
него.

О н о в а, което имал да даде на малцина-
та свои, определени да схванат «т а й н а-
т а н а ц а р с т в о т о Б о ж и е»,
произлиза от мъдростта на духовната общ-
ност, към която принадлежал.

На това пра старо, свещено
з н а н и е, достъпно само в най-
б у д н о преживяване за всеки, който ка-
то член на тази духовна общност го
постига в себе си, — той придал с в о я
форма и го облякал в с в о й език, както
в с е к и един от «з н а е щ и т е ч р е з

с е б е п р е в р ъ щ а н е» братя може да възвести, в специфичните за него образни и езикови средства, винаги все тази една и съща и с т и н а, независимо дали използва или не някои древни символи и изрази.

Така той успял да въведе учениците, които можели да го следват, в най-съкровените недра на Битието и да им даде една представа за Б о г а, която много съществено се различавала от общоприетото учение на свещенослужителите.

Той говорел на хора, които не били завършили висши училища и за които било достатъчно, когато за П р а с в е т л и н а т а, сама себе си изричаща като П р а с л о в о, той им казвал:

«Б О Г Е Д У Х , И КОИТО МУ СЕ МОЛЯТ: В Д У Х А ТРЯБВА ТЕ НА ИСТИНАТА ДА СЕ МОЛЯТ.»

А онова, което неуморно се стараел да покаже на своите, бил пътят за постигане на царството на Д у х а, където има «много жилища» — безброй различни възможности за преживява-

не — в зависимост от равнището на начина на възприемане, до което успява да се издигне, веднъж пробудил се, даден човешки дух.

Говорейки за «царството Божие», Учителят не винаги е влагал един и същи смисъл!

Наистина той казва, че царството Небесно е в човека; но той казва също, че никой не може да «види» царството Божие, преди да се е «родил отново». За да се избегне объркване тук, трябва да се знае, че единия път става дума само за естеството на човешкия дух, съдържащ в себе си латентната възможност за преживяване, чрез която той може да знае със сигурност за царството на Духа, но без да е в състояние да встъпи осъзнат, както е осъзнат тук в земния живот и още по време на този земен живот, в най-високите сфери на духовните светове — а другия път, за най-високата цел на човешкия дух: след този земен живот и може би чак след дълга подготовка в духовния свят да се сдобие с нов носител на живота, който единствен може да му

позволи да изживява себе си съзнателно и дейно в най-вътрешното Лоно на духовното царство. —

Тук трябва да се имат предвид различни, следващи едно след друго състояния.

Първото е пробуждането на човешкия дух от неговия сън в човека — животу, при което той, събуждайки се от нощта на незнанието, предусаща, че не е от тази земя: че произлиза от една жизнена сфера, където животът се формира по закони, различни от законите, управляващи този свят на земните явления. — Отгук, като втора степен, следва устремяването към Прасветлината, от която, предаван от стъпало на стъпало през йерархично подредения живот на Духа, води праначалото си във вечното Битие животът на човешкия дух.

А тази устременост може да намери осяществия в а не още по време на този земен живот, когато една «духовна искра», един лъч от Прасветлината — проведен надолу през

всички йерархични стъпала на духовния живот, — сътвори в човешкия дух и от силите на този човешки дух един духовен организъм, съединяващ човешкия дух с тази божествена «духовна искра» или «еманация» на П р а с в е т л и н а т а, която той осъзнава тогава в себе си като свой «ж и в Б о г».

Сега той е постигнал най-непоколебима сигурност в нещо, което преди само е предусещал: — той е осъзнал своя живот в Д у х а и от Духа!

Но той съвсем не е още способен да встъпи съзнателно и дейно и в онова висше духовно царство, от което сам някога се е откъснал чрез насочеността на волята си при своето «падение» от високото съзнание, захвърлило го в този свят на з е м н и т е явления. —

За това е нужно д р у г о; дори след като той пр е с т а н е вече да носи дрехата на тази земя и се озове в духовно тяло след земната смърт на плътта си, жив и осъзнат в нисшите сфери на духовния живот, онова н а й - в и с о к о, н а й - в ъ т р е ш н о от проявените духовни

царства — «царството Божие» в най-висш смисъл — ще си остане все пак дотогава недостъпно нему, докато не «се роди отново» в него: отново заченат от духовно семе — от изначалните води на живота в Духа.

«Раждането» в света на земните явления е резултат от непрекъснатото възобновяване на животинското съществуване и единствено това раждане прави възможно осъзнаването и дейността в този свят на земните явления.

Който не се роди в него, не може да попадне тук по друг начин: — този свят си остава затворен за неродения там даже ако той знае за него.

Така даден човешки дух не може да попадне и в никой от световите на духовните явления (а всичко, което живее в царството на Духа, схваща себе си само като духовно явление), освен ако не се роди в него.

Поначало човешкият дух, заченат от Бога, е отвеки «роден» в това най-вътрешно «царство Божие», но е оставил духовния

си, б о г о р о д е н организъм — нека запазим тази образна представа — в най-вътрешното царство на Духа, където този организъм се е слял със силата на Божеството, така че е не о б х о д и м о индивидуално «п р е р а ж д а н е», за да може човешкият дух отново да се озове о с ъ з н а т и д е й с т в у в а щ в т о в а «ц а р с т в о Б о ж и е».

Д о т о г а в а човешкият дух, дори и постигналият най-високо р а з в и т и е чрез земния живот, осъзнава само с е б е с и и своя ж и в Б о г, и след «смъртта» на земното си тяло се озовава само в онези н и с щ и духовни светове, за които му се е з а п а з и л организъм в зародиш дори с л е д падението му в животинския свят на явленията — като е д и н с т в е н а духовна форма на съществуване, която той все още притежава тук и която може да развива чрез своето поведение в земния живот.

Единствено за тази най-висока и крайна цел Учителят изрича, според автора на древното евангелие, думите:

«ДОКАТО ЕДИН ЧОВЕК НЕ СЕ РОДИ НА НОВО ОТ ВОДАТА В

**ДУХА – ОТ ДУХОВНО СЕМЕ
–, ТОЙ НЕ МОЖЕ ДА ВЛЕЗЕ В
ЦАРСТВОТО БОЖИЕ.»**

И за да подсили и поясни още повече тези думи, той продължава да цитира Учителя:

**«КОЕТО ОТ ПЛЪТ СЕ РОДИ, Т О
Е П Л Ъ Т; А КОЕТО ОТ Д У Х А
С Е РОДИ, Т О Е Д У Х.»**

За да няма никакво съмнение, че и в двата случая става въпрос за създаване на и с т и н с к и о р г а н и з ъ м, било от плът или от Дух...

А единствените човеци на тази земя, кои-то са постигнали това «новорождение» в Духа още по време на земния си живот и поради това е д н о в р е м е н н о със способността си да се изживяват в света на земните явления живеят и действуват съзнателно и в най-вътрешното царство на Духа, са С в е т е щ и т е н а П р а с в е т л и н а т а, към които се е числял и възвишеният Учител от Назарет. — Само такъв един човек може да изрече с основание за себе си и за своите братя думите:

«НИЕ ГОВОРИМ ОНОВА, КОЕТО
ЗНАЕМ, И КАКВОТО СМЕ ВИ-
ДЕЛИ, ЗА НЕГО СВИДЕТЕЛСТВУ-
ВАМЕ.»

Както и следните думи, отнесени по-късно
към един допълнително прибавен разказ,
където са станали почти неузнаваеми:

«ВИЕ СЕ КЛАНЯТЕ НА НЕЩО, КОЕ-
ТО НЕ ПОЗНАВАТЕ, НИЕ ОБАЧЕ
ЗНАЕМ НА КАКВО СЕ КЛАНЯМЕ!»

Подобно на възвишения Учител, и все-
ки от Светещите в Пра-
светлината трябва да свидетел-
ствува:

«АЗ И ОТЕЦ СМЕ ЕДНО. КОЙТО
ВИЖДА МЕНЕ, ТОЙ ВИЖДА И
ОТЦА.»

Защото «Отец» в Прасловото няма
друго самопроявление на тази земя ос-
вен Светещия на Прасветли-
ната, когото той е подготвил за тази
цел и на когото от себе си е създал, още
докато Светещият живее в земно тяло,
онази духовна форма, която му
позволява да се осъзнае в света на ду-

х о в н и т е явления, без да го откъсва от този земен свят. —

Така той наистина остава «единороден Син» на «О т ц а» в Прасловото! — — —

От своето осъзнато самоизживяване като духовен «Син» на вечния, духовен «Отец» в Прасловото: — от своето съзнателно встъпване в света на д у х о в н и т е явления — възвестява Учителят чистото учение.

«НАИСТИНА ВИЕ МЕ П О З Н А В А Т Е И ЗНАЕТЕ ЗА МОЯ П Р О И З Х О Д; Н О А З Н Е С Ъ М О Т С Е Б Е С И Д О Ш Ъ Л — Н Е О Н О В А, К О Е Т О П О З Е М Н И Я С И П Р О И З Х О Д С Ъ М, М И Д А В А П Р А В О Т О Д А П О У Ч А В А М И Д А В И Г О В О Р Я Т А К А, — А М Е Е И З П Р А Т И Л Е Д И Н И С Т И Н Е Н, Е Д И Н, К О Г О Т О В И Е Н Е П О З Н А В А Т Е.»

«МАКАР АЗ САМ ДА СВИДЕТЕЛСТВУВАМ ЗА СЕБЕ СИ, СВИДЕТЕЛСТВОТО МИ Е ИСТИН-

**С К О, ЗАЩОТО АЗ З Н А Я ОТКЪДЕ
СЪМ ДОШЪЛ И КЪДЕ ОТИВАМ.»**

**«ДА, КОЙТО МЕ Е ПРАТИЛ, Е С Ъ С
МЕНЕ, И ТОЙ Н Е М Е ОСТАВЯ
С А М, ТЪЙ КАТО АЗ ВИНАГИ ПРАВЯ,
КАКВОТО Е НА НЕГО УГОДНО.»**

И с непоклатимата сигурност, че в своето обкръжение той е е д и н с т в е н и я т, който знае какво е нужно, за да бъде земният човек готов, когато удари неговият «последен час» в този земен свят, за своето вечно «раждане» в света на д у х о в н и т е явления, той изрича могъщите думи:

**«АЗ СЪМ ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИ-
ВОТЪТ. НИКОЙ НЕ ДОХОЖДА ПРИ
ОТЦА, ОСВЕН ЧРЕЗ МЕНЕ!»**

Защото заченатият от Д у х а, когото той нарича «С и н» и като какъвто изживява себе си в качеството си на С в е т е щ н а П р а с в е т л и н а т а, е един и същ за всеки човешки дух и само в него човешкият дух може да добие непреходен жи-

в о т в д у х о в н и я с в я т. Този жи-
вот изживява самият той, и за него казва:

«ДАДЕНОТО МИ ОТ ОТЦА Е ПО-
ГОЛЯМО ОТ ВСИЧКО, И НИКОЙ НЕ
МОЖЕ ДА ГО ИЗТРЪГНЕ ОТ РЪКАТА
НА МОЯ ОТЕЦ.»

Но не заради себе си само
иска той непреходен живот, затова из-
рича думите:

«КОЙТО ВЯРВА В МЕНЕ, ВЯРВА
НЕ НА МЕН, А НА ОНОГОВА,
КОЙТО МЕ Е ПРАТИЛ.

АЗ ДОЙДОХ КАТО С В Е Т Л И Н А
В СВЕТА, ТА ВСЕКИ, КОЙТО ВЯРВА В
МЕНЕ, ДА НЕ ОСТАНЕ В Т Ъ М -
Н И Н А Т А.

ЗАЩОТО НЕ ОТ СЕБЕ СИ ГО-
ВОРЯ АЗ, А МОЯТ О Т Е Ц, КОЙТО
МЕ ИЗПРАТИ, МИ НАРЕДИ КАК-
ВО ДА ГОВОРЯ И КАК ДА
ПОУЧАВАМ.

И АЗ З Н А Я, ЧЕ НЕГОВАТА ПОВЕ-
ЛЯ ИЗХОЖДА ОТ ВЕЧНИЯ Ж И В О Т.

ЗАТОВА КАКВОТО ГОВОРЯ, ГО-
ВОРЯ ГО ТАКА, КАКТО МИ ГО Е
КАЗАЛ ОТЕЦ.»

А както в Светещия на Прасветлината
още през време на този земен живот
«Отец» се самопроявява в
«Сина», — както Светещият изживява
себе си като «Син» на вечния
«Отец», на високия духовен глава на
всички Светещи на земята, от който и
във който живее в абсолютно единен
ние всеки член на тази духовна общ-
ност, така чрез него в земночовеш-
ко самопроявление се разкрива само този
«Отец», изначално заченатият Чо-
век на Вечността в Прасло-
вото. — —

«КАКТО ОТЕЦ ИМА ЖИВОТ ОТ
СЕБЕ СИ, ТАКА ТОЙ ДАДЕ ЖИ-
ВОТ ОТ СЕБЕ СИ И НА СИНА.»

И както Моисей издигнал бронзовата змия
в пустинята, за да може всеки, който с вя-
ра вдигне поглед към нея, да оцелее, така
и образът на «Сина човечески», на Свете-
щия, трябва да бъде «издигнат» над всич-

ко друго в човека на тази земя, със съзнателната вяра в истината, че с а м а т а П р а с в е т л и н а е тази, която в своето самоизричане като П р а с л о в о «изговаря» вечния, празаченат Ч о в е к н а Д у х а, който остава вечно в своето светло зачатие в Прасловото и става «О т е ц» на Светеците, за да може човешкият дух на тази земя да получи чрез тях отново вест за своята Прародина и за пътя на завръщане към нея. —

«КАКТО МОИСЕЙ ИЗДИГНА З М И Я - Т А В ПУСТИНЯТА, ТЪЙ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ИЗДИГНАТ С И Н Ъ Т Ч О В Е - Ч Е С К И — ВЕСТИТЕЛЯТ ОТ ЦАРСТВОТО НА ДУХА — КАКТО И НЕГОВОТО ВЕСТИТЕЛСТВО, ТА ВСИЧКИ, КОИТО ВЯРВАТ В НЕГО, ДА НЕ СЕ ПОГУБЯТ — В ТРАЕЩА ЕОНИ НОЩ НА НЕВЕДЕНИЕ, — А ДА ИМАТ ЖИВОТ.»

И още веднъж, за да покаже, че п о т - в ъ р ж д е н и е получава само онзи, който така се у п о в а в а на Светеците на Прасветлината, както е трябвало да се

у п о в а в а т на чудотворната змия на Моисей искащите да оцелеят, авторът на древното послание цитира следните думи на Учителя:

«КОГАТО ИЗДИГНЕТЕ СИНА ЧОВЕЧЕСКИ, ТОГАВАЩЕ РАЗБЕРЕТЕ, ЧЕ АЗ СЪМ ТОЗИ СИН, ЧЕ НЕ ВЪРША НИЩО ОТ СЕБЕ СИ — КАТО ЗЕМЕН ЧОВЕК, ПО СВОЯТА ЧОВЕШКА ПРИЩЯВКА, — А ГОВОРЯ КАКВОТО МОЯТ ОТЕЦ МЕ Е НАУЧИЛ.»

Непрекъснато се подчертава, че Светещият на Прасветлината, в когото намира земно проявление най-високата способност за духовно преживяване, достъпна за един човек на тази земя — който успява да свърже най-възвишената духовност с животното, — учи не на своята собствена земночовешка мъдрост, а говори от пълнотата на разкритото му чрез «Оца» познание.

«МОЕТО УЧЕНИЕ Е НЕ МОЕ, А НА ОНОГОВА, КОЙТО МЕ Е ПРА-

Т и л. КОЙТО СЕ РЕШИ ДА ПОСТЪПВА ПО НЕГОВАТА ВОЛЯ, ТОЙ ЩЕ РАЗБЕРЕ ДАЛИ ТОВА УЧЕНИЕ Е ОТ БОГА, ИЛИ САМО ОТ СЕБЕ СИ СЪМ ГОВОРИЛ.»

С това се изтъква, че необходимо условие за всяко потвърждение на учението на Светещия е ученикът не само да разбира неизмеримото значение на факта, че един смъртен човек може да свидетелствува за най-вътрешното царство на Духа, но и да постъпва по законите на Духа, възвестени от Светещия единствено по «волята» на неговия «Отец» и в хармония с него. —

Но действията на Светещия не се ограничават единствено с този външен свят на физически-сетивните явления.

Той действа също така в най-вътрешното царство на Духа — в царството на причините — както впрочем и на тази земя, а и в онези ниши и духовни светове, в които човешкият дух отива, след като напусне тази

земя, и тази своя дейност Учителят възвестява с думите:

«ИДЕ ЧАС И ДОШЪЛ Е ВЕЧЕ, КОГАТО МЪРТВИТЕ ЩЕ ЧУЯТ (ЧРЕЗ МЕН) ГЛАСА НА С И Н А, И КОИТО ГО ЧУЯТ, ЩЕ ОЖИВЕЯТ – ЗАЩОТО ТЯХ СВЕТЕЩИЯТ МОЖЕ ДА ВЪЗКРЕС И: – МОЖЕ ДА ПОДГОТВИ ЗА НОВОТО ИМ РАЖДАНЕ В ДУХА, КОЕТО ЩЕ СЕ ИЗВЪРШИ ОТ О Т Ц А.»

Но за да не си помисли някой, че той, като «С и н» на Отца, е свободен да постъпва както си иска, Светещият казва:

«СИНЪТ НЕ МОЖЕ ДА ВЪРШИ НИЩО ОТ СЕБЕ СИ, ОСВЕН ТОВА, КОЕТО ВИЖДА ОТЕЦ ДА ВЪРШИ; ЗАЩОТО ВСИЧКО, КАКВОТО ВЪРШИ ОТЕЦ: ПО СЪЩИЯ НАЧИН ГО ВЪРШИ И СИНЪТ.

НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА ДОЙДЕ ПРИ МЕН, АКО ОТЕЦ, КОЙТО МЕ Е ПРАТИЛ, НЕ ГО ПРИВЛЕЧЕ ДО МЕН,

ЗА ДА ГО ВЪЗКРЕСЯ В ПОСЛЕДНИЯ
МУ ДЕН.»

Но никой човешки дух не може да постигне непреходен живот в царството на Духа, ако не вярва, че ще намери този живот. —

И единствено за тази вяра, която трябва да бъде едно сигурно в себе си упование, е говорил някога Учителят във връзка със своето учение, донесло на тази земя чрез устата на един човек цялата сигурност на духовния свят:

«А ТОВА Е ХЛЯБЪТ, КОЙТО СЛЕЗЕ ОТ НЕБЕТО, ТА КОЙТО ЯДЕ ОТ НЕГО, ДА НЕ УМРЕ.»

Някога тези думи са стояли на същото място, на което е казано:

«КОЙТО ВЯРВА В МЕН, ОТ НЕГОВОТО ТЯЛО ЩЕ ЗАСТРУЯТ ЦЕЛИ РЕКИ ЖИВА ВОДА. — ТОЙ САМ ШЕ

ТВОРИ ПО-НАТАТЪК ОТ СЕБЕ СИ ДУХОВНА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ В СВЕТА НА ДУХОВНИТЕ ЯВЛЕНИЯ; ЗАЩОТО ЗА «ТЯЛОТО» НА РОДЕНИЯ В ДУХА СТАВА ДУМА ТУК.»

И за същото това «тяло» на родения в Духа Учителят казва, че това именно «тяло» а света на духовните явления е така «реално», както «плътта» и «кръвта» а тази земя а форма на проявление, така че само онзи може да има съзнателен живот в Духа, който стане притежател на това духовно тяло.

«АКО НЕ ПРИДОБИЕТЕ ПЛЪТТА НА СИНА ЧОВЕЧЕСКИ И НЕГОВАТА КРЪВ НЕ ПРЕБЪДЕ ВЪВ ВАС, НЕ ЩЕ ИМАТЕ ЖИВОТ В СЕБЕ СИ.»

Всичко в стигмалния до нас вариант на това евангелие, там, където думата «хляб» се смесва с думите за «плътта» и «кръвта», е плод на по-късно преработване и на грънливо обмислена добавка.

Словата за духовното «тяло» изглеждали много подходящи за опора на новия «култ», възникнал на базата на култовите практики на мистичните верски общини, разпространени по онова време навсякъде в Ориента.

Така думите на Учителя били видоизменени по такъв начин, че говорели сякаш за неговата з е м н а плът и з е м н а кръв, а не за онова, което било носител на д у х о в н о т о съзнание в най-вътрешното царство на Духа, както плътта и кръвта носели неговото з е м н о съзнание тук на земята. — —

После тази тяхна верска представа била повторена при преписа на текста в многократни парафрази, при което се оказала тясно свързана и с думите за «хляба небесею».

Наистина между по-късните създатели на литургията и ритуалите на новия култ е имало някои високопросветлени «зналци»; но те трябвало да се съобразяват с вече съществуващото и се стараели да изправят чрез тълкуване онова, което по същество виждали като дълбоко вкоренено заимствуване от чужди култове.

Никой от тях били в края на краищата отлъчени като «чреци», а тълкуванията на останалите били приети само дотолкова, доколкото това било възможно, без да бъдат застрашени наследените от древните езически култове учения, на които новият култ дължал мистичния си ореол.

Но съвсем не е «случайно», че дори запазеният се до наши дни текст на това евангелие е единствен не повтаря разказа на трите по-стари евангелия за уж казаните при последната пасхална вечеря от Учителя думи, станали опора на същия култ! — —

А с какво тържествено подчертаване би възпроизвел тия думи при пасхалната вечеря тъкмо този автор, на когото били приписани изопачените думи на Учителя за неговата земна плът и кръв: за «плътта» му, която да стане «наистина храна», и «кръвта» му, която да стане «наистина питие», — ако на това фалшифицирано място беше стояла, записана от неговата ръка, макар и една единствена фраза с донякъде подобен смисъл!

Той обаче съзнавал много добре, че тук в името на възвишения Учител били извикани на нов живот представи от древните езически култове. — — —

Тъкмо по това се е отличавало духовното прозрение, в което е живял и в което е искал да утвърди своите, от учението и външния култ, увидели се като паразити около името на Учителя и успели по времето, когато хронистът записвал своето послание, да отбележат вече немалко успехи, тъй като се стараели по всякакъв начин да съгласуват мъдростта на Учителя с вярванията на мистичните култови общини.

Цялото древно послание може да се разбере само ако се знае, че то е било писано, за да изтъкне антагонизма между чистото учение на възвишения Учител, достъпно по всяко време само за малцина, и новата религиозна догма, която все повече завладявала духовете и намирала все по-широко разпространение не на последно място затова, защото така успяла да свърже новото с традиционното, че всички мистични

учения от онова време намерили нова изява в нея.

Но тъй като към тези вярвания били примесени някои свещени и за учениците на Иоан думи на Учителя, авторът искал чрез своя завет да предпази колебливите членове на своя малък духовен кръжец от надвисналата опасност да бъдат погълнати от външния култ. —

Но неговото послание нямало траен успех по отношение на целта, която си било поставило.

Последните привърженици на учениците на Иоан били принудени да се огънат пред новия външен култ и обявени от вярващите в този култ за «еретици», те се укрили, така че само едно поколение по-късно не останал вече никой, който да живее в чистото учение.

Тогава, след като този древен завет попаднал в ръцете на ревностните и благочестиви защитници на новия култ, ту един, ту друг от тях намирал повод да добави към текста, д о б р о с ъ в е с т н о

считан за дело на апостол Йоан, всичко, което го правело колкото може подходящ да бъде четен на събиранията като учебен текст.

В онези първи времена на новата вяра «словото на Писанието» не се радвало на онова страхопочитание, което му било засвидетелствувано по-късно.

Много по-голямо значение имал култът към новия Бог—Спасител, както и защитата на вярата от юдеите и езичниците.

Така редица текстове били необмислено променени съобразно с нуждите на култа, опитващ се да даде ново тълкуване на формите на древните мистериини култове, а новопокръстените юдеи и езичници, влизали в състава на новото култово общество, променили също така необмислено и всичко в тези съобщения, което можело според тях да се стори съмнително на предишните им побратими по вяра.

Те били неизменно убедени, че по този начин служат само на разпространение

нието на «правата» в яра и действуват в крайна сметка изцяло според замисъла на старите хронисти.

Затова е просто чудо, че въпреки всичко са се запазили тук-там следи от оригиналния текст, макар и първоначалният смисъл на голям брой отделни думи да се е превърнал днес едва ли не в своята противоположност.

Но който се вдълбочава повече, давайки си труда да отстрани натрупванията, може и днес още навсякъде да открие основите на един древен Храм, където някога бе намерило своето осъществление чистото учение, предадено от Учителя, като Светещна ПРАСВЕТИНАТА, на неговите най-близки ученици.

*

УТЕШИТЕЛЯТ

ВЪЗВИШЕНИЯТ Учител, този най-силно любещ измежду всички родени на тази земя, винаги е знаел много добре, че великият акт на Любоб, който му е предстояло да извърши, ще може да бъде осъществен от него едва в смъртния му час, и то само чрез смърт от човешка ръка. —

Затова имало моменти, когато той копнеел за часа на своята смърт, както и други, когато, дълбоко потресен, мислел за края си. Ту желал смъртта му да дойде по-скоро, ту се надявал дълго още да живее, за да може дълго време да бъде в помощ на учениците си и да им даде онова, което те тогава «не можели още да носят».

Единственото нещо, което възвишените братя, посещавани от него в тяхното усамотение, можели да му кажат в такива часове на потрес и ужас, било, че на един «Син» на «Отца» в Прасловото никога не подобава да разпитва за бъдещето...

В такова душевно състояние, предусещайки скорошния си край, без да знае колко близък всъщност е той, Светещият в уединение написал собственоръчно едно писмо до своите и го изпратил до ученика, когото обичал, защото измежду всички той

най-дълбоко го разбирал, воден от просветляващата **Л ю б о в**, свързваща го с Учителя.

Чрез този ученик писмото трябвало да бъде разгласено и на другите му верни последователи.

Н е м а л к о думи, **и з р е ч е н и** от Учителя според автора на този древен завет, произлизат от текстове, написани от самия Иисус; но **т у к** се е запазил почти целият текст на писмото, въпреки че по-късно той бил разпокъсан и вмъкнат на такива места, където изглеждал по-подходящ за нуждите на новия верски култ.

В първоначалния ръкопис авторът на древното послание възпроизвел някога **с л о в а т а** на Учителя по следния начин:

**«ОЩЕ МАЛКО ВРЕМЕ – И СВЕТЪТ
НЯМА ВЕЧЕ ДА МЕ ВИЖДА.**

**В НЕГО ДЕН ВИЕ НЕ ЩЕ МОЖЕТЕ ЗА
НИЩО ВЕЧЕ ДА МЕ П И Т А Т Е. Н О**

АЗ НЕ ИСКАМ ДА ВИ ОСТАВЯ СИРАЦИ.

ЩЕ ПОМОЛЯ ОТЦА, И ОТ ДУХА НА ИСТИНАТА ТОЙ ЩЕ ВИ ИЗПРАТИ ДРУГ ПОМАГАЧ: ТАКЪВ, ЧЕ СВЕТЪТ НЕ ЩЕ МОЖЕ ДА ГО СХВАНЕ; ЗАЩОТО НЕ ГО ВИЖДА И НЕ ЗНАЕ НИЩО ЗА НЕГО.

ВИЕ ОБАЧЕ ЩЕ ГО ПОЗНАЕТЕ; ЗАЩОТО ТОЙ ЩЕ ОСТАНЕ ПРИ ВАС И ЩЕ ПРЕБЪДЕ ВЪВ ВАС.

ТОЙ ЩЕ ВИ НАУЧИ НА ВСИЧКО, И ЩЕ ВИ ПРИПОМНИ ВСИЧКО, КОЕТО АЗ СЪМ ВИ КАЗВАЛ.

НЕ ОТ СЕБЕ СИ ЩЕ ГОВОРИ ТОЙ — СЪЩО КАКТО И АЗ ВИ КАЗВАХ, ЧЕ НЕ ОТ СЕБЕ СИ ГОВОРЯ, — А КАКВОТО ЧУВА, ТОВА ЩЕ ВИ КАЖЕ И ВЪЗВЕСТИ.

ТОЙ ЩЕ ПОТВЪРДИ ДУМИТЕ МИ; ЗАЩОТО ОТ МОЕТО ЩЕ ВЗЕМЕ И НЕГО ЩЕ ВИ ВЪЗВЕСТИ.

ВСИЧКО, КОЕТО ИМА О Т Е Ц, Е
М О Е.

ЗАТОВА КАЗВАМ: ОТ М О Е Т О ШЕ
ВЗЕМЕ.

КОЙТО ВЪЗПРИЕМЕ О Н О Г О -
В А, КОГОТО ЩЕ ИЗ П Р А Т Я, ТОЙ
ВЪЗПРИЕМА М Е Н, А КОЙТО М Е Н
ВЪЗПРИЕМА, ВЪЗПРИЕМА О Н З И,
КОЙТО М Е Е П Р А Т И Л. В НЕГО
ДЕН ВИЕ ЩЕ П О З Н А Е Т Е, ЧЕ АЗ
СЪМ В М О Я О Т Е Ц.

НЕКА НЕ СЕ Н А Т Ъ Ж А В А СЪР -
ЦЕТО ВИ. Б Ъ Д Е Т Е Б Е З
С Т Р А Х!

ОСТАВЯМ ВИ В М И Р. —

М О Я МИР ВИ ДАВАМ АЗ, КАКЪВТО
СВЕТЪТ НЕ МОЖЕ ДА ВИ ДАДЕ.»

Тук става дума не за нещо друго, а за то-
ва, че Светещият обещава да изпрати
д р у г наставник на своите ученици след
земната си смърт, и то един от о н е з и
членове на високия кръг на Светещите на
Прасветлината, които живеят в е ч е н е
в земна плът, а в д у х о в н о тяло, за да

могат тези ученици да се усъвършенствуват под неговото д у х о в н о ръководство, без да се тревожат, че може да бъде заловен от хората и отнет от тях, както самият Учител.

Същевременно той казва, че и т о з и духовен наставник, когото те ще могат да чуят само д ъ л б о к о в ъ т р е в с е б е с и, говори, също като него, «н е о т с е б е с и» и им възвестява същото, което те преди това са чували от неговата собствена уста.

Той ще черпи от богатството на с ъ щ о т о съкровище на древна мъдрост, което получава о т п о з н а н и е т о н а О т ц а всеки «С и н» на «Отца», и с т о в а ще потвърди самия него, Учителя.

Но щом самият възвишен Учител бил превърнат твърде скоро след смъртта си в Б о г за последователите на новия култ, то и този д у х о в е н брат на Учителя трябвало бързо да стане Б о г.

Н е р а з б р а н а останала д е й с т в и т е л н а т а «Троица», триединството, което трябва да се вижда само в това, че безформената, непостижима и обхващаща

всичко в себе си П р а с в е т л и н а —
безкрайното, неизповедимо «Море на Бо-
жеството» — вечно разкрива себе си като
единство в П р а с л о в о т о —
онова «Слово», което е в «началото», което
винаги е било, е и ще пребъде:
«Бог» в Божествеността, — и че П р а -
с л о в о т о разкрива от себе си «Ч о -
в е к а н а В е ч н о с т т а» —
сияйнозначенатия в е ч е н д у х о в е н
Ч о в е к, който пребъдва винаги в себе си
и създава по-нататък от себе си, като
«О т е ц», всички духовни йерархии, в
своето единство въплъщение на вся-
ко множество, разкриващ себе си
в себе си чрез числата на П р а -
н а ч а л о т о, от които произтича цялото
безкрайно многообразие на
духовния живот...

Това вечно Б и т и е на Духа, еднове-
ременно себе откровение на Духа и
духовна последица на това себеоткрове-
ние:

в непостижимост

в единство

в число —

което на свой ред безкрайно създава ново единство —, е върховна Действителност, с каквито и думи да я обозначим; защото със същото основание тя би могла да се характеризира и като:

вечно неразкритото,
вечно разкриващо се,
вечно разкритото. —

Но всяка дума на човешката реч си остава винаги само жалко сричане, щом поиска да даде израз на живота на Духа, постижим единствено в Любовта, която и предоткъсналия се някога от Любовта човешки дух наново разтваря вратите към неговото праначално божествено преживяване. —

А «Духът на истината» е животът на Прасловото: — самата Прасветлина в своята неизповедимост —, която се разкрива като Праслово и във която живеят всички духовни йерархии — сякаш гласи звучене на това Праслово и негово

вечно зачеващо разкриване в духовния свят на П р а с в е т л и н а т а .

И н и с ш и я т духовен живот, запазил се в човешкия дух след неговото падение от високата Сияйност, живее единствено от същия този Д у х н а и с т и н а т а : от субстанциалния Дух на вечната П р а с в е т л и н а , един «л ъ ч» от която човешкият дух може още през това земно съществуване да схване и да познае в собственото си «А з» като свой «Ж и в Б о г».

Е д и н с т в е н о П р а с в е т л и н а т а е вечният извор на всеки ж и в о т : самò по себе си с ъ щ е с т в у в а щ о т о !

Вътрешно неизповедима за себе си като Б и т и е , тя се «самоизрича» в П р а с л о в о т о , което единствено в нея има своя ж и в о т «от себе си»...

И зачеващо по-нататък, П р а с л о в о т о се разкрива във в е ч н и я д у х о в е н Ч о в е к , който на свой ред има «от себе си» с ъ щ и я живот единствено в П р а с в е т л и н а т а и зачева от своя страна йерархиите на всички д у х о в н и с ъ щ е с т в а , всички имащи

«от себе си» живот, тъй като те всички са само по-близко или по-далечно с а м о р а з к р и в а н е на П р а с в е т л и н а т а чрез П р а с л о в о т о, което от своя страна е първо, вечно разкриване на П р а с в е т л и н а т а. — —

А Л ю б о в т а, която сама себе си люби в д р у г и я, е най-дълбокият импулс във всички тези разкрития на П р а б и т и е т о. —

Който иска да стигне «в Д у х а» и отново да почувствува съзнателно ж и в о т а на П р а с в е т л и н а т а в себе си, нека се старае преди всичко да пребъде винаги «в Л ю б о в т а»! —

Н е м у ще бъде отворена онази тясна порта, която извежда към ж и в о т а; защото той умее да хлопа, по п р а в и л е н н а ч и н т ъ р с и и затова непременно ще бъде н а м е р е н — от «У т е ш и т е л я».

*

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

ДОКОЛКОТО в тази книга вплетох думи от традиционния текст в своето собствено изложение, това е ставало само когато съм бил сигурен, че те още отговарят на смисъла на първоначалния текст, а където не отговаряха, постарах се със свои думи да предам този първоначален смисъл.

Тъй като в тази книга аз тълкувам само древното послание, известно като «Евангелие от Йоанна», нарочно не приведох думите на Учителя, които познавам като добре обосновани и в трите поранни съобщения за земния живот на Учителя, въпреки че твърде често те биха могли да потвърдят онова, което имах да кажа.

Но който следи думите ми, няма да му е трудно сам да открие неправеното в останалите съобщения и при това той бързо ще прозре във всеки отделен случай причините, довели до вмъквания и преработки както във въпросното евангелие, така и в по-ранните вестителства.

Не може да се отрече, че немалко думи, станали любими и скъпи, а може би и до днес възприемани като свещени от израсналите с вярата за божествеността на древните писания, са само плод на по-късни съчинителства.

Но доколкото тези думи могат по някакъв начин да се изтълкуват като носители на истината, аз не виждам никаква причина да ги подценявам, а още по-малко да ги отхвърлям. По-късните прекроители на древните писания са били — ако ги оценяваме като «писатели» — често пъти много по-добри от първоначалните автори. Те са намерили немалко символни образи и поведователни форми за вмъкване на верските убеждения, на които служели, в древните текстове, за които първоначалните автори биха могли наистина да им завидят. —

Но едно нещо е стремежът да се научим да разпознаваме какво е предлагал оригиналът и съвсем друго е търсенето на благочестиво назидаНИЕ в думите на един съчини-

т е л, полагащ усилия документирано да обоснове своята горещо обичана вяра.

Тъй като в подложеното тук на тълкуване древно послание оригиналът е просто з а г л у ш е н от съчинителствата, довели по този начин до фалшифицирането на документ, който щеше да предложи на потомството е д и н с т в е н о т о изложение на чистото учение, дадено от възвишения Учитель само на най-б л и з к и т е му ученици, — съвсем належащо беше да се възстанови отново неподправеното съдържание на първоначалния ръкопис, доколкото трябваше да бъде цитиран неговият т е к с т.

Тогаващният начин на изразяване, отделящ всяко изречение само з а с е б е с и, придавайки му по този начин п о ч т и н е з а в и с и м о з н а ч е н и е дори ако се намира не на онова място, където е било п ъ р в о н а ч а л н о поставено, е позволявал на първо време на всяка религиозна представа лесно да стигне дотам, че да откъсне изреченията, които я с м у щ а в а л и, от общото звучение на текста и произволно да ги вмъкне там, където те биха ѝ оказали чудесна у с л у г а. Щом

се появявала дума, която не се харесвала на читателите, тя била изхвърляна като добавка на «еретици», макар че принадлежала на оригинала; а което изглеждало прекалено значително, за да бъде заличено, получавало по средата или в края такава добавка, която обръщала първоначалния смисъл в неговата пълна противоположност.

Освен това немалко думи, употребени някога в съвсем друг контекст от Учителя, били включвани с голяма готовност в появилите се твърде скоро след смъртта му легенди за чудеса, за да се укрепят по този начин благочестивата вяра в приказките за различни чудотворства.

Безброй неща са изопачени и разместени, безброй неща са превърнати в своята противоположност, но все пак са се запазили следите на чистото учение, целият текст е все пак просветлен от възвишената Любов, съхранила се като завет на апостола и у най-късно живелите му ученици и сочеща и самия автор като

Л ю б е щ в светлината на ч и с т о т о
у ч е н и е; така ч и с т о, както го бил
получил самият той, — непримесено с раз-
лични религиозни вярвания, чиито заблуди
виждал предостатъчно ясно. — —

От всичко останало, приписвано, както и
този древен завет, на у ч е н и к а, когото
Учителят «о б и ч а л», защото го виждал
«в Л ю б о в т а», няма ни щ о, което
да е било написано от този ученик или пък
от автора на въпросното евангелие.

Тектовете, които се считат за «п о с л а-
н и я» на а п о с т о л И о а н, съдър-
жат без съмнение немалко великолепни и
мъдри слова и са наистина свидетелство,
изхождащо от един човешки дух, живял
«в Л ю б о в т а»; тези писма обаче са
написани едва след като Е в а н г е-
л и е т о, за което става дума тук, е било
вече приведено в съответствие с новия
култ — техният автор е бил привърженик
на тази нова вяра.

А така наречената книга на «О т-
к р о в е н и е т о» — «А п о к а л и п-

с и с ъ т» — е дело на твърде р а з н о р о д н и автори и свидетелствува за р а з л и ч н и е п о х и.

В нея се намират и следите на «зналци» наред с мистериозното разкрасяване от страна на вярващите в новия култ и щедрите добавки на по-късните ѝ прекроители.

Човекът, облякъл съдържанието на тази книга в познатата ни грандиозна поетична форма, само е използвал материал, който дълго п р е д и него е съществувал в разпокъсан вид като свидетелство за мистични видения.

Ч и с т о т о учение обаче, дадено някога от възвишения У ч и т е л на неговите най-близки ученици и разбрано изцяло само от онзи е д н и ч ъ к ученик, когото той «о б и ч а л» и който го предал после на събралите се около него последователи, — това ч и с т о учение може да бъде разпознато само в това Е в а н г е л и е, написано по-късно от човек, който е живял напълно в д у х а н а това учение.

Дано богатството от мъдрост, скрито в това заветно послание, въпреки всички преиначавания, които то е претърпяло, не бъде загубено за търсещите от идните дни!

*

«Моето учение е отдавна вече навлязло дълбоко в живота на много хора, усвоили немския език доколкото той не им е майчин прождение. То не е съвсем непознато и в други езикови сфери благодарение на извършените преводи, макар че и най-добрият превод не би могъл да замени запознаването с оригинала. Един ден хората ще изучават немски, както някога са изучавали латински или гръцки, защото са искали да разберат древните автори на техния собствен език. Това не е някакво «пророчество», а сигурно, духовно прозрение, макар тази констатация да се отнася единствено до моето творчество и само до неговия език — заради самия този език!»

Бо Йин Ра

Из «Кодицил към моето духовно учение»

Настоящият превод е направен през 1982 год. В работата си и над него получих неоченимата помощ и съдействието на изтъкнатия преводач от немски език Страшимир Джамджиев, починал през 1987 г. Целият текст, изречение по изречение и дума по дума, обсъждахме заедно преди размножаването му в няколко екземпляра на пишеща машина. Участието на Страшимир Джамджиев бе толкова голямо и съществено, че преводът може с пълно основание да се смята за плод на една съвместна работа.

Настоящото му издаване посвещавам със синовна признателност на неговата памет.

Б. С.

Духовното учение на Бо Йин Ра обхваща 32 тома, последният от които, «Hortus conclusus» («Заклучена градина»), дава наименование и на цялото му творчество. Тук пред читателя се разкрива, все в нова и нова перспектива, пътят към неговите собствени дълбини, пробужда се усетът му за Вечното. Така се проявяват някои може би предугаждани вече истини, а това действа освобождаващо на съзнанието и води до постепенно пробуждане на собственото духовно битие. Книгите на Бо Йин Ра ни помагат мъжествено да се справяме с предизвикателствата на всекидневието и — въпреки неимоверните трудности — да намерим своя път към будния живот в Духа.

През 1969 г. професор Рудолф Шот пише: «Но какво всъщност има в тези книги? Това не може да се каже с две думи, не може да се изрази по-накратко, отколкото го е направил самият автор в своите произведения. Който е решен да се пробуди от душния кошмар на земното съществуване, до него тези книги ще застанат като ангели пазители. Тяхното съдържание, словесната им магия проникват дълбоко в сърцето — те просветляват проблемите ни по-непосредствено от цели библиотеки, изписани от теолози и светски мъдреци в тяхната духовна нищета.

Нима? Как можем да твърдим нещо, което не бихме дръзнали да кажем дори за старосвещените и вдъхновени свише писания? А защо не, щом като наистина е така, колкото и чудно да звучи всичко това. Макар че очевидно има безброй хора, които изобщо не са чували името на този човек и не са прочели нито ред от него. Но това не бива да ни учудва, особено в едно време, което — заглушавайки всеки вътрешен трепет — живее в безгранична забрава от ден за ден, устремено алчно и упорито навън. И все пак днес има вече немалко хора, научили благодарение на неговите напътствия да внасят ред в душата си, да предусещат, да намират и да поемат пътя към собствената си съкровена същност, към живата дълбоко в нас, любяща, ощастливяваща божествена искра, и то без

самонасилване и йогийски упражнения, без аскетизъм и окултизъм, без фразьорство и диалектични изкуства. Той ни е помагал и ни помага да преодоляваме страха от живота и страха от смъртта, да доловим и накрая да опознаем в просветеното си съзнание тайната на вечния живот на чедата Божии.

На Бо Йин Ра се удаде онова, което днес наричаме «демитологизация». Той представи със спокойни слова, необременени с алегии, символи и апологетични трикове, Действителността, присъща на целия Всемир, нашепвайки я в душите ни на език, разкриващ вътрешното вълшебство на БОЖЕСТВЕНОТО СЛОВО.

Сломняйки си за Августин, ще ни се и за това учение да кажем: «tolle, lege!» — вземи и чети. И ако си наложиш наистина да го направиш, ще се връщаш към него все отново и отново, за да си дадеш след пет или може би след петдесет години с удивление сметка, че още не си изчерпал пълното съдържание на тези текстове. Вземи и чети. Не се нареждай сред присмехулиците! Бъди благодарен, че такова нещо съществува на този свят. То може да те спаси и да те превърне в пример за бъдните поколения.»